

Den skjulte historie om vers fyrre – nummer enogtrediv

Ezekiel nummer tolv

Jeff Pippenger

2026-09-20

Den foregående artikel sluttede med det afsnit, der lød: »Pagsægteskabet i 313 repræsenterer den sidste pagtsforening mellem pavemagten og De Forenede Stater — den fremmeste konge blandt de ti konger i Åbenbaringen sytten; en tohornet magt, som er forudbilledet ved Frankrigs tohornede magt. Den historie, der begyndte med Klodevig i 496 og til sidst førte til Justinians dekret i 533 og pavemagtens tronbestigelse i 538, repræsenterer historien fra 1989 frem til søndagsloven.«

Ronald Reagan blev forbilledliggjort ved Clovis i 496, og Donald Trump er forbilledliggjort ved Justinian i 533. Justinians dekret kom fem år før pavedømmet besteg tronen i 538, og Milanoediktet kom otte år før den første søndagslov i 321. Både dekretet og ediktet stemmer overens som det vejmærke, der går forud for søndagsloven.

Reagan

I 1870 erobrede italienske tropper Rom (20. september 1870). Kirkestaten ophørte med at eksistere som territorialstat, og pave Pius IX blev »fangen i Vatikanet«. Da der ikke længere fandtes noget tilbageværende paveligt område, anerkendt som en suveræn stat, opretholdt De Forenede Stater (ligesom mange andre lande) ikke længere formelle diplomatiske forbindelser med paven som timelig hersker. I oktober 1951 nominerede præsident Harry S. Truman general Mark W. Clark til amerikansk ambassadør ved Vatikanet. Der opstod hurtigt stærk modstand fra mange protestantiske kirker og organisationer, som hævdede, at udnævnelsen krænkede adskillelsen mellem kirke og stat. I januar 1952 trak general Clark sit navn tilbage.

Den 10. januar 1984 blev præsident Ronald Reagan og pave Johannes Paul II formelt enige om at oprette fulde diplomatiske forbindelser mellem Amerikas Forenede Stater og Den Hellige Stol. Den 9. april 1984 overrakte William A. Wilson (som allerede havde tjent som Reagans personlige repræsentant) sine akkreditiver og blev den første amerikanske ambassadør ved Den Hellige Stol.

Inden for de treogtrediv år fra 1951 til 1984 forsvandt protestantismens modstand mod katolicismen. De "arme", der i 496 stod for pavedømmet med Klodevig, er et forbillede på Reagan i 1984 og frem til 1989. Klodevig repræsenterede fjernelsen af den religion (hedenskabet), som hindrede pavedømmet i igen at rejse sig til magten, og i 1984 var protestantismens modstand mod pavedømmets fremgang blevet taget bort. Det "daglige" (hedenskabet) var blevet fjernet, og Paulus beskriver denne fjernelse af hedenskabets modstand mod pavedømmet som et "frafald".

Den symbolske kompromiskirke, repræsenteret ved Konstantin den Store, og historien fra 313 til 538 repræsenterede en periode, hvor en kirke gik på kompromis med sig selv og faldt fra. Den religion, der er repræsenteret ved '508', og som tidligere havde holdt det pavelige magts

fremtrængen tilbage, var et forbillede på protestanternes frafald i De Forenede Stater. Reagan var repræsenteret ved Clovis. I 496 gav Clovis sin "magt" til pavedømmet og var således et forbillede på den "uhellige alliance", som blev fuldbyrdet i Reagan-årene. Clovis repræsenterede også borttagelsen af det "daglige" i 508. 508 var et forbillede på 1984.

„Dette kompromis mellem hedenskab og kristendom resulterede i udviklingen af 'syndens menneske', som i profetien er forudsagt til at stå Gud imod og ophøje sig over ham. Dette gigantiske system af falsk religion er et mesterværk af Satans magt—et monument over hans bestræbelser på at sætte sig på tronen for at herske over jorden efter sin vilje.“ The Great Controversy, 50.

Reagan kaldte berømt Sovjetunionen for et »ondt imperium« i en tale i 1983 og betragtede den ateistiske kommunisme som en dybtgående moralsk og åndelig trussel. Han og Johannes Paul II indgik et nært personligt og politisk partnerskab imod sovjetisk kommunisme. Begge mænd betragtede kampen i moralske og endog forsynsmæssige termer; Reagan talte privat om en »guddommelig plan« om at bringe kommunismen til fald. Reagan interesserede sig for Fatima-åbenbaringerne (advarslen om, at »Rusland ville udbrede sine vildfarelser«), og de to ledere drøftede deres fælles overbevisning om, at Gud havde skånet deres liv (begge overlevede attentatforsøg i 1981) med et formål, der var forbundet med kommunismens nederlag.

Kristi disciple

Reagan blev opdraget i kirkesamfundet Disciples of Christ, hvis grundlæggere direkte lærte, at katolicismens pave var antikrist. Alexander Campbell, den mest fremtrædende tidlige leder af Disciples of Christ-kirken, identificerede gentagne gange pavedømmet som antikrist. I debatter og skrifter hævdede han, at det lille horn i Daniel 7, dyret i Åbenbaringen 13 og syndens menneske i 2 Thessalonikerbrev 2 alle pegede på Romes paver. Han brugte disse identifikationer i offentlige debatter (herunder med den katolske biskop John B. Purcell i 1837). Barton W. Stone omtalte pavens styre som den sande antikrist og „syndens menneske“. Walter Scott (en anden tidlig evangelist i bevægelsen) skrev, at syndens menneske, Roms pave, ville opstå i den kristne kirke og ophøje sig over Gud.

Reagans mor, Nelle, var et fromt medlem af kirkesamfundet Disciples of Christ og var den væsentligste religiøse indflydelse i hans barndom. Reagan blev døbt i Disciples of Christ-kirken i Dixon, Illinois, i en alder af 11 år og var aktiv dér som teenager (herunder som søndagsskolelærer). Han gik på Eureka College, som var tilknyttet Disciples of Christ.

„De, som bliver forvirrede i deres forståelse af ordet, og som undlader at se betydningen af antikrist, vil med sikkerhed stille sig på antikrists side. Der er nu ingen tid for os til at tilpasse os verden.“ Kress Collection, 105.

Reagan blev forebildet ved Clovis og også ved Konstantin den Stores kompromis. Reagan var også den første af de sidste otte præsidenter siden endetidens begyndelse i 1989. Som den første af de sidste otte præsidenter forebilder han Donald Trump, som, ligesom Reagan, er dybt forvirret med hensyn til pavedømmets sande mål og til, hvem pavedømmet er.

Det sjette og sidste traktatægteskab i Daniel kapitel elleve forekommer i den historie, der begynder ved endetiden i 1989, og ender i Donald Trumps historie.

Ægteskabspagten i 313 og Milanoediktet stemmer overens med historien i 533, og Justinians dekret i 533 vil igen blive gennemført af en administration, som bekender sig til kristendommen, men som ikke længere forstår, at det at identificere den pavelige magt som en kristen institution i bedste fald er en selvmodsigelse og i værste fald en dødelig vildfarelse.

I 457 f.Kr. genoprettede Artaxerxes' tredje dekret den nationale suverænitet med hensyn til både politisk og religiøs myndighed.

Det tredje dekret gav myndighed til at fuldbyrde dom og straf for både Guds lov og kongens lov. Dette dekret markerede begyndelsen på den totusindtrehundredeårige profeti, som nåede sin afslutning den 22. oktober 1844, da Kristus pludselig kom til sit tempel. Det markerede også begyndelsen på en tohundredeoghalvtredsårig profeti, som endte i 207 f.Kr., i historien mellem slagene ved Rafia i 217 f.Kr. og Panium i 200 f.Kr. Genoprettelsen af både borgerlig og religiøs suverænitet i 457 f.Kr. identificerer et dobbelt alfa, som finder to omegaopfyldelser. Begge omegaopfyldelser repræsenterer en lukket dør; én for det protestantiske horn og den anden for det republikanske horn.

Og han sagde til Abram: Du skal vide for vist, at dit afkom skal være fremmede i et land, som ikke er deres, og de skal tjene dem; og de skal undertrykke dem i fire hundrede år. Men også det folk, som de skal tjene, vil jeg dømme; og derefter skal de drage ud med stort gods. 1

Mosebog 15:13, 14.

I Ezekiels Bog foregribes 22. oktober 1844 ved 22. oktober 573 f.Kr. Den ene dato angiver begyndelsen på den undersøgende dom, og den anden angiver lyden af jubelårsbazunen både ved begyndelsen og ved afslutningen af domsprocessen. Begge datoer stemmer overens, og begge angiver en lukket dør. 1844 repræsenterer lukningen af døren til det hellige, idet Kristus gik ind i det Allerhelligste. 573 f.Kr. angiver afslutningen på menneskets nådetid, hvor syndens slaver, som er blevet genløst, gives deres frihed og en ny jord at bo på.

Og hvis han ikke bliver løskøbt i disse år, da skal han gå fri i jubelåret, både han og hans børn med ham. For Israels børn er tjenere for mig; de er mine tjenere, som jeg førte ud af Egyptens land: Jeg er Herren jeres Gud. 3 Mosebog 25:54, 55.

Begge den 22. oktober repræsenterer den lukkede dør i forbindelse med den snart kommende søndagslov. Den nådetid, som blev givet til adventismen, begyndte i 1844 og ender ved den snart kommende søndagslov, og den nådetid, som blev givet til Amerikas Forenede Stater, ender også ved den snart kommende søndagslov. Begge afslutninger stemmer overens med den 22. oktobers to vidner: 2.300 år og to hundrede og halvtreds år.

De to hundrede og halvtreds år, som afsluttes i historien mellem Raphia og Panium, opdeler perioden mellem de to slag i to symbolske tal, som tilsammen besidder deres egen særegne betydning. Ti år efter Raphia, som betyder grænseland, og syv år før Panium, som var et slag udkæmpet på en slette og endte med en belejring. Ti og syv identificerer som symbol dragenmagten på flere vidners grundlag. 207 f.Kr. placerer Trump, symbolet på jorddyret, mellem vers elleve og femten i Daniel elleve, idet han profetisk forberedes til at tale som en drage, således som det fremstilles ved kombinationen af tallet ti og tallet syv.

Sytten er også symbolsk, og det udvider Raphias historie til Panium, hinsides Panium og også forud for Raphia. Ptolemæus IV Filopator regerede som konge over det ptolemæiske Egypten fra 221 f.Kr. til 204 f.Kr., og han besejrede Antiochus Magnus ved Raphia i 217 f.Kr. Ptolemæus begyndte at regere før Raphia, og han regerede i 'syttten' år. Tallet sytten repræsenterer en historisk periode, som begynder forud for Raphia, og som strækker sig hinsides slaget ved Panium og belejringen af Sidon indtil afslutningen på menneskets prøvetid, sådan som den repræsenteres ved året 330. Den to hundrede og halvtredsårige profeti for menigheden i Smyrnas periode begyndte i år 64 og endte med Milanoediktet og ægteskabstraktaten i 313.

Konstantin den Store repræsenterer historien om menigheden i Pergamon, og den historie begyndte i 313 og endte i 538. De første „syttten“ år efter afslutningen af den tohundredeoghalvtredsårige profeti i 313 rummer tre waymarks. 313 var Milanoediktet, 321 var den første søndagslov, og rigets deling markeres i 330. 330 repræsenterer den endelige søndagslov, som markerer afslutningen på menneskets prøvetid. Tallet sytten begynder derfor før Raphia og ender længe efter det militære felttog ved Panium og Sidon. Vers seksten i Daniel elleve repræsenterer søndagsloven i De Forenede Stater.

Profetien om Smyrna identificerer belejringens tegn, som udgør selve hjertet i Ezekiels advarselsbudskab. Det vejmærke, der går forud for søndagsloven, således som det fremstilles ved de to illustrationer af Jerusalems ødelæggelse, er belejringen, men det er også Milanoediktet, som indleder dannelsen af dyrets billede.

Ved belejringen vil et pagtsægteskabeligt optog finde sted. Det er en fraktal af det ægteskabelige optog, som begyndte med Reagan, således som det er forbilledliggjort ved Clovis i 496, men det endelige optog frem til ægteskabet begynder ved belejringen i overensstemmelse med Justinians dekret af 533 og med Milanoediktet i 313. Begge vejmærker går forud for søndagsloven. 313 gik forud for den første søndagslov i 321, og dekretet af 533 gik forud for søndagsloven ved det tredje koncil i Orléans i 538. En eller anden form for lovgivning vil opfylde de profetiske kendetegn ved både Justinians dekret og Milanoediktet, mens en eller anden form for symbolsk pagtsægteskab vil blive etableret.

Når dette dekret bliver udstedt, er det for sent at gøre sig rede, for nådedørens tid er lukket for det protestantiske horn, lige så sikkert som den blev lukket ved den første påske i Egypten. Derefter identificerer søndagsloven, det næste vejmærke, ikke blot, at dyrets billede er blevet fuldt ud formet, men også håndhævelsen af dyrets mærke. Søndagsloven markerer nådetidens afslutning for det republikanske horn, jorddyret i Åbenbaringen tretten, lige så sikkert som Farao og hans hær omkom i Det Røde Hav efter påsken.

De to hundrede og halvtreds år, der afsluttes i 207 f.Kr., identificerer Donald Trump, som repræsenteret ved Antiochus Magnus, der forbereder sig på det forestående felttog, som begynder på Paniums slette og ender med belejringen af Sidon. Efter slaget ved Panium flygtede den ptolemæiske hærfører Scopas fra Aitolien med omkring 10.000 overlevende soldater til byen Sidon. Antiochus forfulgte ham og lagde Sidon under 'belejring'. Den ptolemæiske regering i Alexandria sendte en undsætningsstyrke, men den mislykkedes. Stillet over for hungersnød overgav Scopas byen. Antiochus tillod Scopas at drage bort; Scopas vendte senere tilbage til Egypten, hvor han til sidst blev henrettet anklaget for forræderi og underslæb. Belejringen af Sidon fuldendte Antiochus's erobring af Koilesyrien efter Panium.

Søster White betegner Uriah Smiths bog, Daniel and the Revelation, som „Guds hjælpende hånd“. Smith identificerer Antiokus' totrinsfelttog i sin kommentar til vers fjorten og femten i Daniel elleve.

Opdragelsen af Egyptens unge konge blev af det romerske senat betroet til M. Emilius Lepidus, som udnævnte Aristomenes, en gammel og erfaren embedsmand ved dette hof, til hans formynder. Hans første handling var at træffe foranstaltninger mod den truende invasion fra de to forbundne konger, Filip og Antiochos.

“For dette formål udsendte han Skopas, en berømt general fra Ætolien, som dengang stod i egypternes tjeneste, til sit fædreland for at skaffe forstærkninger til hæren. Efter at have udrustet en hær drog han ind i Palæstina og Kelesyrien (idet Antiochus var optaget af krig med Attalus i Lilleasien) og bragte hele Judæa ind under Egyptens myndighed.

„Således blev forholdene bragt i en stilling til opfyldelsen af det vers, vi har foran os. Thi Antiochos, der efter romernes befaling havde indstillet sin krig mod Attalos, tog straks skridt til at generobre Palæstina og Coele-Syrien fra egypternes hænder. Skopas blev sendt ud for at modsætte sig ham. Nær Jordans kilder mødtes de to hære. [Panium] Skopas blev besejret, forfulgt til Sidon og dér nøje belejret. Tre af Ægyptens dygtigste feltherrer blev sammen med deres bedste styrker sendt for at hæve belejringen, men uden held. Til sidst blev Skopas, idet han i sultens udmagrede og uhåndgribelige genfærd mødte en fjende, som han ikke var i stand til at modstå, tvunget til at overgive sig på de vanærende vilkår, at kun livet blev ham levnet; hvorefter han og hans ti tusind mand fik lov at drage bort, berøvede og nøgne. Her havde nordens konge indtaget de mest befæstede byer; thi Sidon var, både i sin beliggenhed og i sine forsvarsværker, en af datidens stærkeste byer. Her havde sydens våben undladt at stå imod, og ligeledes havde det folk, som sydens konge havde udvalgt, svigtet; nemlig Skopas og hans ætoliske styrker.“ Daniel and the Revelation, 257, 258.

De to hundrede og halvtreds år, som afsluttes i 207 f.Kr., identificerer Donald Trump. Den to hundrede og halvtreds år lange profeti, som ender i 313 med øst og vests traktatægteskab og Milanoediktet, identificerer dannelsen af dyrets billede i De Forenede Stater. Menigheden i Pergamon, som begyndte i 313, repræsenterer den historie, hvor kristendommen faldt fra gennem et kompromis med hedenskabets religion, forud for at pavedømmet indtog tronen. Pergamon og året 313 er et forbillede på det kompromis, som er repræsenteret ved dannelsen af dyrets billede i De Forenede Stater. Det repræsenterer kompromiset mellem kristendommen og det pavelige Rom, for den katolske religion er hverken mere eller mindre end hedenskab forklædt som en kristen institution. Den to hundrede og halvtreds år lange profeti, som begyndte i 1776 og ender i år, omhandler også De Forenede Stater. Således omhandler alle tre to hundrede og halvtreds år lange profetier et eller andet profetisk aspekt af jorddyret i Åbenbaringen tretten, og alle tre ender inden for de profetiske linjer, som er repræsenteret ved tallet sytten.

Søndagsloven er det tidspunkt, hvor De Forenede Stater taler som en drage, og en nations tale er dens lovgivende og dømmende myndigheders handling.

Nationens „talen“ er dens lovgivende og dømmende myndigheders handling. The Great Controversy, 442.

Trump er hverken en dømmende eller lovgivende myndighed, så den snart kommende søndagslov gennemføres af Kongressen. Enhver handling, der yder støtte til den pavelige magt, er imidlertid et forbillede på søndagsloven. Dekretet fra 533 og ediktet fra 313 angiver begyndelsen på den periode, hvor dyrets billede dannes. Afslutningen er den snart kommende søndagslov, og Jesus fremstiller altid enden ved begyndelsen; derfor vil en handling fra Trumps side gennem en præsidentiel bekendtgørelse, som ville give en hvilken som helst „indrømmelse“ til Bibelprofetiens antikrist, repræsentere bevægelsens alfa, der først ender ved omega, når De Forenede Stater „skal således afsværge sit styres grundsætninger, at det vedtager en søndagslov.“

„Der er mange, selv blandt dem, der er engageret i denne bevægelse for håndhævelse af søndagshelligholdelse, som er blændet for de følger, der vil blive resultatet af denne handling. De ser ikke, at de rammer religionsfriheden direkte. Der er mange, som aldrig har forstået den

bibelske sabbats krav og det falske grundlag, hvorpå søndagsinstitutionen hviler. Enhver bevægelse til fordel for religiøs lovgivning er i virkeligheden en indrømmelse til pavedømmet, som gennem så mange tidsaldre stadig har ført krig mod samvittighedsfriheden.

Søndagshelligholdelsen skylder sin eksistens som en såkaldt kristen institution til »lovløshedens hemmelighed«; og dens håndhævelse vil være en faktisk anerkendelse af de principper, som udgør selve hjørnesteinen i romersk-katolicismen. Når vort land således skal forkaste sit styres grundprincipper ved at vedtage en søndagslov, vil protestantismen i denne handling række hånden til pavedømmet; det vil ikke være andet end at give liv til det tyranni, som længe ivrigt har spejdet efter sin mulighed for igen at bryde frem i aktiv despotisme.“
Testimonies, bind 5, 711.

Enhver »bevægelse til fordel for religiøs lovgivning er i virkeligheden en indrømmelse til pavedømmet«, og sådanne bevægelser finder sted forud for den søndagslov, som snart vil komme.

”Det dekret, der håndhæver tilbedelsen af denne dag, skal udgå til hele verden. I begrænset grad er det allerede udgået. Flere steder taler den civile magt med en drages stemme, ligesom den hedenske konge talte til de hebraiske fanger.” Signs of the Times, 6. maj 1897.

Vi vil fortsætte med disse ting i den næste artikel.